

JENEI GYULA

Halálugrás

sokáig nem lesz tévénk, pedig nagyon vágyom rá. apám azonban hajthatatlan. hiába könyörgök, azt mondja, propaganda az egész, hazudnak benne, és félig igaza is lesz. de gyerekként képtelen leszek felfogni, hogy ha az utcában már szinte mindenkinek, nálunk szegényebbeknek is, nekünk miért nem lehet. amikor például a tenkes kapitánya című sorozatot adják, másnapokon az iskolában nem tudok belefolyni a harcos játékokba. persze azt mondom, ha kérdik, hogy én is láttam a filmet, de csak perifériáról figyelem a lelkesedéseket. a kuruc-labanckérdéshez érdemben nem tudok hozzászólni. másszor a túskevár megy a televízióban, s éppen akkor olvasom a könyvet, pedig nem lesz kötelező. és a tanítónő megkérdezi, ki látta a filmet. hogy ne lógjak ki a sorból, a többiekkel együtt emelem a kezem. a tanítónő pont engem kérdez majd, hogy akkor ki is az a matula. de én még az elején járok a könyvnek, s nem fogom tudni. az osztály röhög, a tanítónő ellenben csodálkozik, hát hogy a csudába nem lehet azt tudni, amikor nézem a sorozatot. hogy lehetek olyan hülye. akkor azt hiszem, szerencsétlen vagyok csak, amiért éppen engem kérdez, később aztán gyanítom, tudni fogja, hogy nekünk nem lesz tévénk, és azért szólít föl. az üvegszerű hallgatás átlátszó szégyene később is ismerős marad: a gimnáziumban osztályfőnöki órán tévémondók neveit kellene sorolni, bizonyítandó aktuálpolitikai érdeklődésünket, s hogy rendszeresen nézzük a híradót, mert az kötelező. de inkább újra az üvegburába állok, mintsem bevalljam, nekünk nincs is tévénk, így nem sorolhatom a bemondók kurva neveit. néha viszont, ritkán, átme gyünk apámmal a hátsó szomszédékhoz tévézni. mégis ismerős lesz onnan néhány arc: a pipás hírmagyarázó, a műsorvezető a deltából. egyszer

valami olasz cirkuszos sorozat is megadatik. salto mortale lesz a címe. utána hónapokig artista akarok lenni: bukfenceket, trapézugrásokat gyakorlok a szalmabálákon, kukoricaízék-kötegeken, az eperfa ágain. osztálytársaim nézik azt a sorozatot is, szünetekben meg is beszélnek, el is játsszák, amennyire lehet. de én velük erről sem, mással sem, sohasem.

